Mirjam Podsedenšek, Zavod RS za šolstvo

VEZI MED PRETEKLOSTJO IN SEDANJOSTJO

Lahko so del tradicije.

Marija Stanonik, raziskovalka slovenske kulture in literature, priznana folkloristka, v intervjuju z Nejcem Rožmanom Ivančičem pravi, da ljudje hlepijo po živi besedi, po stikih s sočlovekom in njegovo mislijo.

Dramatika je tista zvrst, ki živo, govorjeno besedo posebej neguje, proučuje in ji pri uprizoritvah namenja posebno pozornost. Tudi šolska.

Kako je mogoče spoznavati besede in hkrati doživeti zgodbo na odru, nas v prispevku *Glasbeno gledališče, ki navdušuje*, seznanja Nina Žbona Kuštrin.

Njena izkušnja z osnovnošolci se na poseben način potrjuje tudi s tradicijo lutkarstva na Vipavskem, kjer Ksenija Černigoj v članku predstavi delovanje Milana Klemenčiča, znanega slovenskega lutkarja, ki ga na Osnovni šoli Šturje dobro poznajo. Ne le zato, ker je živel v Ajdovščini, pač pa zato, ker so lutke lahko otrokov osebni in posebni sogovornik, saj vstopajo v njegov domišljijski in ustvarjalni svet.

Drama, tudi evropska in svetovna, mlademu človeku odpira in osvetljuje svet notranjih dilem in stisk, o čemer v članku piše Majda Arčon, ko v srednji šoli obravnava Ibsenove Strahove.

Prispevek Mojce Dimec, v katerem piše o izvirni postavitvi *Pesmi štirih ...*, uprizoritvi sodobne slovenske poezije štirih avtoric, ki jo je pripravila z dijaki in zanje, pa kaže, kako zelo so dijaki lahko v svoji ustvarjalnosti neposredni in resnični.

Svojevrstna resničnost in problemska obravnava je vidna tudi dveh v prispevkih: članku mladega raziskovalca Jonatana Jeršina, ki se ukvarja s problemskim poukom ob kratki prozi Ivana Cankarja, in besedilu Maje Cafuta o razmerjih med književnimi osebami v Lainščkovem romanu Ločil bom peno od valov.

Kratka proza Franca Jakliča, prispevek Petre Rus Mušič, nam znova približa tradicijo in nas poveže s preteklim in slovenskim.